

INDEX

so, quanta pro vero VII. 102. & 284.
Credibilitatis motiva nostra religiosum sunt, au-
thoritas Christi Domini VII. 227. elades, & in-
termixio Iudaorum VII. 230. auctoritas pra-
dicatorum nostra fidei VII. 231. puritas, &
sanctitas doctrina VII. 232. propagatio mira-
bilis ejusdem religionis VII. 234. fortitudo
Martyrum VII. 235. miracula VII. 236. pro-
pheta VII. 238. Sybillarum vaticinia VII. 242.
defectus talium motivorum in aliis fectis VII. 246
Credibilitatis iudicium praecedens auctum fidei, an
debet esse iudicium formaliter tale, vel an suffi-
ciat aequivalenter tale VII. 487. non sufficit
tantum probabile VII. 489. suffici tale, quale
habetur a doctis post perpensa motiva credibili-
tatis VII. 490. non tamen est necessarium VII.
491. omnes etiam rudes habent iudicium
credibilitatis practice moraliter certum VII. 492.
SS. Cypriani, & Stephani controversia de baptis-
mo haereticorum an oblit infallibilitati Summi
Pontificis VII. 365. & seq.
D.
Decretum subjective absolutum, & objective
conditionatum quid sit I. 396. tale decre-
tum inapplicabilis non est admittendum circa
actus liberos creature I. 424. quavis aliqua
talia decreta formaliter distincta sint admitten-
da circa aliquos actus liberos DEL. 1425. tamen
non sunt admittenda quasi infinita, sed potest
esse DEUS liberè purè omittere I. 426.
Decretum, quo DEUS omnia simul decrevit, est
realiter, & virtuale inapplicabilis I. 557. nullum
potest dari antecedens scientiam medianam,
etiam tantum predestinatum ad gloriam. I.
634. decretum predestinatum quod habeat
sensum I. 679. ordo, & series formalitatem, in
decreto inapplicabilis, predestinativo, & repro-
bativo I. 709.
Decretum P. Claudio de affectu DEI erga præ-
destinatos, & explicatio ejusdem à P. Mutio data,
quomodo intelligebeant I. 654. & seq.
Demonstratio alia est propter quid, seu à priori,
vel logico, vel physico, vel metaphysico: alia
est quia, sive à posteriori: alia est quasi à
priori I. 31.
Demonstratio DEI est possibilis I. 7. eaque est à
posteriori I. 62. ex argumento etiam physico
I. 68. omisso etiam aliquo processu in infinitum
I. 71. quavis non omittantur omnia ad infinitum
consequientia I. 96. at demonstratio DEI
à priori, vel quasi priori, solidia, hucusque non
est allata I. 32. neque per terminum entis per-
ficiissimi, qui utpote complexus, nec in hac
questione dividit potest, nec si dividatur, ali-
quid demonstrat I. 43.
Determinans liberè ad effectum quemam causa
dicitur. V. 77. & seq.
Determinatio ad individuum non constituit a-
sum primum proximum liberum, si constituit
in decreto DEL. I. 599. quod tamen non est sa-
tis certum I. 604.
Deus existens, sive existentia Dei, est per se
quod se, non quod nos I. 5. Deus non potest
diu invincibiliter ignorari ab homine rationis
capacel. 17. neque vincibiliter I. 21.
Deus recte definitus est à se I. 101. & melius,
quam si dicatur cumulus omnium perfectio-
num I. 107. & seq. aut sufficientia adæquata
habendi omnem perfectionem simpliciter sum-
pictem I. 121.
Deus est spiritus I. 130. liber I. 130. simplex I.
131. immutabilis I. 132. purus actus I. 132.
amicus I. 133. & seq. aeternus I. 128. immensus I.
129. omnipotens I. 130. omnisciens I. 130.
infinitus perfectus I. 125. incomprehensibilis ab
intellectu creato I. 192. oculo corporeo neque

INDEX

rare, virtualis, purè formalis: & hæc ratio-
nis rationcinantis, & rationis rationcinatæ I. 763.
distinctio realis, quid sit I. 763. & 765. purè
formalis quid sit I. 769. formalis ex natura rei
quid sit I. 766. & quid iuxta Scotistas sint res,
& formalitates I. 766. distinctio virtualis, quid
sit I. 767. hæc est maxima inter formales, seu
rationis I. 769.
Distinctio, que datur inter prædicta DEI abso-
luta, & necessaria, est purè formalis. I. 755.
Distinctio realis nulla datur inter Personas, &
naturam Divinam I. 773. nec inadæqua I. 801. ne-
que distinctio formalis ex natura rei, seu Scoti-
stica I. 774. datur tamen distinctio virtualis stri-
ctæ dicta I. 775. qua non inferat processum in
infinitum I. 797. an ad hanc requiratur distin-
ctio in tertio. I. 799.
Dubium quid sit I. 241. positivum, & negati-
vum I. 242. quid sit dubium probabile IV.
242. dubium juris, & facti IV. 243. specula-
tivum, & practicum, & remoto, vel proxim-
practicum IV. 243. agere cum dubio practico
est peccatum IV. 244. agens cum dubio an se
exponat periculo peccandi IV. 283. certus de-
lege, & dubius de dispensatione, debet sequi-
turus IV. 263. dubius, an lex existat, debet
diligenter in eam inquirere IV. 264. post factam
diligentiam adhuc dubius non tenetur ad tu-
tum, seu ad legem observandam IV. 265. etiam
si lex Divina, aut naturalis IV. 268. in du-
bio voti an quis teneatur ad dubium IV. 287. du-
bius de valore matrimonii an possum petere de-
bitum. IV. 288.
E.
Ecclesia quid significet VII. 219. & 294. Ecclesia
non est unus, sed plures VII. 294. est triplex, tri-
umphans, militans, purgans VII. 294. in terris
militans quomodo definitorum VII. 295. quo-
modo dicatur sancta. VII. 302.
Ecclesia est regula infallibilis credendorum VII.
306. eius definitio non est strictè verbum DEI
VII. 449. & assistit Spiritus Sancti impedi-
ens fallitatem non facit, ut locutio semper sit
verbum DEI VII. 451. unde multo minus locu-
tio parochi, vel concionatoris, est verbum
DEI VII. 458. Ecclesia non facit novas revela-
tiones, sed tantum antiquas applicat VII. 458.
Ecclesia vera semper debet esse visibilis. VII. 287.
quid sit Ecclesiam esse visibilem VII. 286.
Electio, & sors quid significant ad mentem S. Au-
gustini. I. 692.
Ense morale non etiam est bonum morale. V. 42.
& 43.
Ense rationis metaphysicum, physicum, & logi-
cum quid sit VII. 162.
Episcopi in Concilis sunt veri judices. VII. 350.
Erronea persuasio an sit necessaria ad virtutem.
I. 80.
Erronea sententia, vel opinio quia sit IV. 294. &
VII. 398.
Escientia alia physica, alia metaphysica I. 100.
Evidentia in attestante potest stare cum actu fidei
VII. 459. non tamen ipsa, vel judicium evidens
de veritate religionis est necessarium ad actum
fidei VII. 461. quin imo fideles tale judicium
ordinarie non habent VII. 463.
Excommunicati non sunt membra Ecclesie,
VII. 295.

F.

Faciens quod est in se, DEUS non denegat gra-
tiam: quomodo sit intelligendum VI. 58. &
seq. item 67. & seq. axioma hoc non tantum est

verum de needum lapisi, sed etiam de lapisi
VI. 51. quid sit facere, quod est in se VI. 80.
Fideles etiam rudes non resolvunt suam fidem in
authoritatem Ecclesie, sed DEL VII. 456.
Fides quid significet VII. 23. & seq. alia est huma-
na, alia Divina VII. 35. item alia objectiva, alia
habitualis, alia actualis. VII. 35.
Fidei actus aliud dicitur actus fidei formalis, aliud
actus fidei objectiva, vel virtualis VII. 43. à
quo principio producatur actus fidei objecti-
va VII. 44.
Fidei actus necessarius exigit objectum, seu moti-
vum formale VII. 38. non potest nisi sola au-
toritate humana VII. 36. necessarius invenitur in
fallibili testimonio DEI VII. 104. & seq. hoc au-
tem redditus infallibile à veritate in cognoscen-
do, & dicendo VII. 104. & seq. & non a Dæta
te formaliter sumpta VII. 106. & 118. anachrus
fidei posuit nisi simili testimonio DEI, & ratione
naturali evidente VII. 673.
Fidei Catholice, seu publicæ, & private, quinam
sunt actus VII. 143. quo in sensu omnis actus fidei
Divina, seu Theologica sit actus fidei Ca-
tholicae. VII. 151.
Fidei actus est essentialiter versus VII. 658. omni-
no certus VII. 660. certior quovis actus natura-
liter evidente VII. 661. tam certitudine forma-
lis, quam adhesiva VII. 662. & 663. est liber, adeo-
que conjunctus cum captivatione intellectus.
VII. 468. & seq. supernaturalis quoad modum
& substantiam VII. 650. & seq. quomodo ob-
scurus VII. 464. & seq. item 713. non est ne-
cessarius discursus VII. 581. potest tamen esse
VII. 583. actus, seu assensus fidei, siem elicitus
non potest prudenter repudiari VII. 524.
Fidei actus, & quidem formalis, est adultus nece-
ssarius necessitate mediæ VII. 595. & quidem su-
pernaturalis VII. 595. ac in re, & non tantum
in moto VII. 596. unde defumta suam superna-
aturalitatem VII. 700.
Fidei actus necessarius necessitate mediæ est fides
explicite de DEO remunerato supernatura-
li VII. 598. probabiliter tamen non est necessaria
necessitate mediæ fides explicite mysterii SS.
Trinitatis, aut incarnationis VII. 600.
Fidei actus necessarius omnibus, necessitate præ-
cepti gravis, est fides explicite corum, qua in
symbolo Apostolorum continentur, faltem
quod substantiam acceptorum VII. 602. quan-
nam censeantur spectare ad substantiam articu-
lorum symboli VII. 603. debet infundere quivis
fideli sub gratiâ quoad substantiam ea la-
cramenta, que debet suscipere VII. 605. item
præcepta decalogi, & Ecclesia VII. 605. qui-
dam autem debentratione sui statut longe plura
scire VII. 606.
Fides habitualis, seu habitus fidei, necessariò re-
quiritur ad servandam diu legem nature VI.
128. hic habitus est infulsus, & supernaturalis
quoad substantiam VII. 678. non infunditur an-
te gratiam VII. 701. manet tamen sine gratia
VII. 703. an maneat ex natura sua in peccato-
re, aut tantum ex ordinatione Divina, VII. 704.
& 707.
Fidelis habitus datur in quovis puro homine viato-
re semel iustificato, & manet, donec perpe-
catur infidelitas expellatur VII. 711. non fuit
in Christo, nec amplius est in Beatis VII. 713.
nec in damnatis VII. 714. atque datur in an-

INDEX

mbus purgantibus VII. 71°, fuit etiam in Angelis adhuc viatoribus. VII. 71°.
Fidei objectum formale increatum est comple-
xum ex veritate Divina in cognoscendo, & di-
cendo VII. 104. objectum autem formale crea-
tum est revelatio DEI externa, & passiva VII.
130. interna autem, & activa, non est objectum
formale fidei VII. 130.
Fidei objectum materiale est omnia revelatum: at
necdum revelatione nondum est objectum ma-
teriale fidei proximum VII. 131. sunt autem
objectum materiale fidei, non tantum revelata
explicite, sed etiam revelata implicite VII. 132,
quamnam dicuntur implicite revelata VII. 132.
conclusio objectiva, deducta ex duabus pre-
missis de fide, ut plurimum est de fide VII. 145.
item conclusio objectiva, deducta ex maiore
universali revelata, & minore particulari
naturaliter evidente, ut plurimum est de fide VII.
149, at concilio objectiva, deducta ex maiore
universali naturaliter nota, & minore particula-
ri revelata, non est semper de fide VII. 154 pa-
riter conclusio objectiva, deducta ex una pre-
missa de fide, & altera tantum probabili, non
est de fide VII. 157, quia intelligenda sunt de
conclusionibus syllogismorum categoricorum
VII. 158, quid dicendum de syllogismis hypo-
thetici VII. 158.
Fidei praeceptum positivum, seu praeceptum po-
sitive confitendi exterius fidem, per se obligat
aliquoties VII. 63°, & praerit tunc, quando
alias honor autoris fidei, DEI, aut Christi, pe-
nitentiarum, aut minueretur: vel si perilitare-
tur ipsafides homini VII. 63°, varius casus hue
spectante VII. 63°, & seq. licet tamet effe
fidelibus tempore persecutionis fugere VII.
64°, quandoque etiam licet fidem occultare
VII. 64°, quamnam modi occultandi fidem sint
liciti VII. 64°, & seq. an etiam ingressus in tem-
pla hereticorum VII. 64°. ad hoc, ut quis te-
neatur fidem profiteri, debet interrogari in
particulari, & in odium fidei: aut tactuimus
debet esse indicium negata fidei VII. 64°, pre-
ceptum positivum Ecclesiasticum profundi-
exterius fidem, etiam in variis casibus obligat.
VII. 64°.
Fidei praeceptum negativum, seu praeceptum non
negandi exterius fidem, obligat pro semper VII.
63°, ut etiam praeceptum non simulandi fal-
sae religionis VII. 63°, an certe quodam ac-
tiones sint negatio vera, aut simulatio falsa
religionis VII. 63°, & seq. item an vestes &c.
VII. 63°.
Finis quid sit III. 3, quid finis cui, finis qui,
finis quo III. 4, finis qui est ultimus, & non
ultimus III. 5, ultimus aliis est positivè, seu sim-
pliciter ultimus, aliis negativo tantum ultimus,
III. 6.
Finis positivus ultimus creatura rationalis est DE-
US III. 7, ista tamen non in omnibus suis actioni-
bus moralibus illum intendit III. 8. habere se
pro fine cui utilitas respectu DEI, vel ipsius
amare, ut bonum sibi amanti, non est inordinatum
III. 12, & seq.
Forma expellens alteram quamnam sit. V. 29°.
Formosus Papa à Stephano VII. injuncte post
mortem damnatus VII. 44°.
Formularium clericis in Gallia quale ab Alexan-
dro VII. præscriptum. VI. 22°.
Formicatione DEI non potest facere lieitam.
VII. 61.
Furtum non potest redi lictum VII. 61.
Furticio alia est extrinseca, seu causalis: alia in-
trinsicā, seu formalis I. 338. eaque probatur ex
S. Thomas I. 339.
Futurum quomodo distinguatur à possibili L. 350.

item futurum certum à dubio, vel casuali L. 350.
quomodo aliud sit futurum respectu DEI L.
353, aliud future cognoscuntur, seu prævi-
dentur à DEO ab aeterno I. 352, & quidem in
seipso I. 354, non autem ita loquendo videtur
ut ab aeterno coëxistens aeternitati

DEI I. 354, & seq.

Futurum conditionatum quomodo presupponat
suis causas, etiam decretum DEI I. 433, & hoc
non merè possibile I. 434, quomodo talis fu-
turus transeat à statu possibilis ad statum
futuritionis I. 434.

G.

Gallia an acceptaverit constitutionem: Uni-
genitus: VI. 256, & seq. Galia paulò anti-
quior quid confuerit de Romani Pontificis au-
toritate, & infallibilitate VII. 345, & 356. item
366, & 373, rursum 400.

Generatio in Divinis cur potius fit processio Filii,
quam processio Spiritus S. variæ Doctorum
tentientia I. 745, differentia autem primaria vi-
detur esse, quod Filii procedat in similitudi-
nem naturæ ut secunda I. 749, an Spiritus S.
si non procederet à Filio, effet ab hoc dicit inclusus
I. 757.

Gratia quid grammaticaliter significet VI. 4.
gratia, prout accipitur pro dono gratuito, alia est
naturalis VI. 5, alia supernaturale VI. 6, &
supernaturalis alia est increata, alia creata VI. 7.
gratia creata est alia gratia data, alia gratia fa-
ciens VI. 8, quamnam sint gratiae gratis datae.
VI. 9.

Gratia gratum faciens est habitualis, & actualis
VI. 10, & alia gratia DEI, alia gratia Christi.
VI. 11.

Gratia actualis est gratia sanitatis, & medicinalis
VI. 12, item excitans, adjuvans, præveniens,
comitans, subsequens, operans, cooperans,
sufficiens, efficax, gratia sive auxilium, sine quo
non, & auxiliu quo VI. 12.

Gratia actualis interna excitans, aut præveniens,
consistit in illustratibus intellectus, & affi-
ctionibus voluntatis VI. 16, quomodo DEUS
eas faciat in nobis fine nobis VI. 18, an gratia
excitans necessario etiam sit actus voluntatis,
& non tantum actus intellectus VI. 15, & seq.
Gratia actualis excitans non influat physicè
ad actus salutares, seu meritorios VI. 27, sed mo-
raliter, & quomodo VI. 35, datur tamen alia
gratia physicè inservienti VI. 37.

Gratia pro gratia quamnam dicatur VI. 37.

Gratia non est necessaria ad vitandum quocunque
peccatum VI. 82, neque ad quemlibet actum
naturaliter honestum VI. 84, est tamen necessaria
ad servandam diu legem naturæ VI. 126.
gratia supernaturale est simpliciter necessaria
ad omnem actum supernaturalem, etiam ad ini-
tium fidei, VI. 40.

Gratia sufficiens, & purè sufficiens quid sint VI.
181, & 182, datur gratia sufficiens VI. 183,
eaque probatur etiam ex S. Augustino VI. 186.
non stat in motibus bonis debilitoribus, quam
sint motus concupiscentia VI. 202.

Gratia justificans, seu sanctificans, aut justificatio
ipsa, quomodo explicetur à Catholicis VI. 262.
errores Lutheri circa gratiam istam, aut justifi-
cationem VI. 261, gratia sanctificans est quasi
natura in ordine superiore VI. 263, est partici-
patione Divina naturæ, & quomodo VI. 264, est
accidens VI. 265, inhärenz, seu permanens
VI. 265, & hiac dicitur habitualis VI. 266, di-
stinguitur realiter ab habitu charitatis VI. 266.
est necessaria ad servandam diu legem naturæ
VI. 128.

Gratia

INDEX

Gratia sanctificans quomodo expellat peccatum
V. 262, opponitur physicè peccato gravi VI.
279, non tamen metaphysicè VI. 281.

H.

Habitus unde specificantur VII. 3, qui sunt infusi,
quinam acquisisti: qui per se, qui per acci-
dens infusi VII. 21, & discrimen inter eos nota-
bilis VII. 22, an habitus, & qualis relinquantur ab
actibus supernaturabilibus VII. 45, & seq. an de-
tur in DEO I. 279.

Heresies plures à Romanis Pontificibus extra Con-
cilium damnata VII. 355, antiquæ hæretum
quales fuerint VII. 263, hæretus interior, vel oc-
cultus non tollit jurisdictionem VII. 305, & 437.
Hæretici non sunt membra Ecclesie VII. 295.
Honefæs, vel inhonefæs, alia radicalis, alia forma-
lis IV. 179, radicalis in quo sensu dici posfit for-
malis IV. 181, an aliquando dependeat ab op-
nionibus humanis IV. 338.
Honorus I. Papa non fuit Monothelita. VII. 388.
& seq.

Hofista particularis non est de fide credenda conser-
vata VII. 420.
Hypothesis quid sit I. 731, datur tres in DEO
I. 731, & VII. 205.

I.

Januenius Cornelius Ypresensis quis fuerit VI. 221.
J. eius propositiones damnatae VI. 223, conti-
nentur aperte in eius Augustino VI. 224, &
seq. qualis liber hic sit VI. 221, & seq. ex iis
propositionibus quarta damnata est, non tan-
tum copulativa, sed quodlibet eius membrum
I. 420, Januenii submissum erga Pontificem VII.
357, systema Januenianum duarum delecta-
tionum quale sit VI. 237, nullo modo est con-
forme S. Augustino VI. 241, sed accedit ad
systema Calvini VI. 249.
Identitas realis quid sit VI. 764, datur duplex, una
capax discrepantia in tertio, altera hujus incapa-
pax I. 720, & 771.

Idololatria initium VII. 247.

Ieiunium, ratione vigilæ, & quadragesima, seu ex
duplice titulo præceptum, violare, an sit pecca-
tum species diversitatem a violatione alterius jejuniū,
uno tantum titulo præcepti V. 167.

Ignorantia quid sit IV. 13, alia est privationis, alia
prævaricationis IV. 53, facti, & juris IV. 54.
vincibilis, & invincibilis IV. 54, invincibilis alia
crassa, vel lata, alia affectiva IV. 54, ignorantia
vincibilis non tollit voluntarium IV. 55, at ve-
rò ignorantia invincibilis tollit voluntarium IV.
56, cujuscunque sit juris, vel facti IV. 57, & S.

Augustinus contrarium minimè docuit IV. 68,
& seq. datur etiam ignorantia invincibilis juris
naturæ IV. 61, at verò non datur ignorantia
DEI, quando peccatur V. 18.

Ignorantia mysteriorum SS. Trinitatis; & incar-
nationis, an reddit incapacem absolutionis sa-
cramentalis VII. 624, & seq.

Illustratio Spiritus S. an sit motivus fidei VII. 165,
regulariter non habetur illustratio Divina discri-
minata, se habens ut quod VII. 502, nec sunt
cessariæ talis discriminula VII. 504, illustratio
Divina non est semper locutio DEI VII. 495, &
seq. & illustratio prærequisita ad actum fidei
non debet habere rationem locutionis Divinae
VII. 518.

Imaginaria spatio etiam occupet DEUS I. 156.
Imago datur triplicis generis, & qualis imago
DEI sit homo V. 293.

Impenitentia DEI non est extensa I. 129, nec est lo-
calis I. 155.

INDEX

Impossibilia quomodo cognoscantur I. 287.
Incessus in diversis gradibus an differant specie
V. 174.

Indifferens actus in hoc sensu, quod sit medius in-
ter peccatum, & meritum supernaturale, certò
datur IV. 188, datur etiam actus indifferens in
specie, hoc est, qui ex specie sua, nec sit natura-
liter honestus, nec peccaminolus IV. 189, per
accidens etiam est possibilis actus indifferens in
individuo IV. 190, inquit etiam per se IV. 191,
actus indifferens in individuo non videatur ne-
cessario esse imperfectione moralis IV. 211, &
seq.

In infinito implicat in causis successivis I. 69, an
detur in mente DEI I. 133.

Innocens non potest à DEO damnari ad peccatas
eternas V. 100, inquit nec istis cruciari V. 100.

Innocentius XII. quid statuerit in causa Janetenii.
VI. 229.

Intellectus creatus non habet proportionem natu-
ralem, etiam tantum partiale, ad visionem in-
tuicium DEI I. 253, intellectus perfectior cum
æquali lumine gloria non potest elicere visionem
perfectiorum, quam intellectus minus
perfectus I. 263, sicut etiam docti per se non
elicunt meliores actus fidei, quam indocili I. 267.

Juramentum DEI non facit rem magis credibilem,
quam simplex ejus assertio VII. 54.

Jus naturale an sit dispensabile à DEO VII. 61.
Justitia originalis quid sit. V. 290.

L.

Abor servilis, pluribus imperatus die festo pro
brevi tempore, an sit peccatum mortale V. 132.

Lex an aliqua sit eterna V. 11, ex quibus signis
dignoscendum, anlex graviter, an leviter obli-
git V. 91, & seq. quomodo lex constituit a-
ctionem præceptam in materia necessaria virtus
V. 175, & seq. lex Divina an constituit a-
cum primum proximum liberum creature,
I. 572.

Libellatici quinam fuerint dicti VII. 655.

Libertas est triplex, à necessitate, à peccato, à mi-
seria, seu libertas naturæ, gratia, & gloria IV.
75, libertas naturæ alia est à coactione, alia à
necessitate, seu libertas indifferens IV. 76, li-
bertas indifferens in homine IV. 95, ea quæceterè
probatur à philosophia ex iudicio indifferente,
& propositis penit. ac præmissis IV. 96, unde
non potest DEUS universaliter negare sump-
concursum habentibus iudicium indifferens IV.
106, neque bruta veris penit. aut misis, nec ve-
ra laude, ob suas actiones afficiuntur IV. 107.

Libertas in actu primo quid sit I. 573, quamnam
sunt ejus constitutiva I. 577, non omnis respi-
ciunt efficiat alter ab actu extrinsecè libero I.
574, & diversimode si habent ad eum actum
I. 575, libertas in actu primo non necessariò
exigit potestatem physicè proximan, sed tan-
tum, vel physicè, vel moraliter proximan I.
575.

Libertas moralis in quo sensu requiratur ad pec-
catum grave. VI. 143.

Libertas non est intrinseca aucti libero IV. 127.

Liberum arbitrium ad diligendum DEUM an per
peccatum fuerit perditum VI. 111, liberum ar-
bitrium sanum quid sit ex S. Augustino VI. 46,
& seq. item I. 107, ac seq.

Loci Theologici quinam sint VII. 306.

Loquens dicit exercitè, se loqui, & esse sapientem,
ac veracem VII. 159.

Lumen gloriae quid sit I. 244, datur in Beatis I.
245, est necessarium ad visionem DEI, non ta-

men

B 2

INDEX

men indispensabiliter l. 246. non producit se solo visionem DEI, sed intellectus quoque concurrit. l. 247.

M.

M Achometisni turpitudi VII. 249.
Malum simpliciter quid sit in sensu restricto
S. Thome V. 47. malum quomodo indirecte,
& per accidens possit praepeti à DEO VII. 73.
malum tantum in genere cognitum an refundat
malitiam mortalem in actuum V. 121. & seq.

Medium ad aliud quid sit. V. 46.

Membrum Ecclesie non tantum fuit predestinata,
& iusti, sed etiam peccatores VII. 296.

Mendacium DEUS non potest facere licitum VII.
61. an tamen possit aliquando indirecte, &
per accidens illud praecepere V. 10. Scriptura
apparenter approbat mendacium, vel decep-
tionem, ritè exponuntur VII. 63. & seq.

Meritum communis dicitur de actu bono VI.
297. quid sit meritum supernaturale VI. 298.
quomodo distinguatur à satisfactione, fatigatio-
ne, & imprecatio VI. 308. datur meritum
proprii dictum homini erga DEUM VI. 300.
nec praedicat meritis Christi VI. 306. meri-
tum praemit supernaturale debet esse intrinsecè
supernaturale VI. 299. an exigat plenam liber-
tatem V. 113.

Meritum aliud est de condigno, aliud de congruo
VI. 309. prius dicitur etiam meritum simpliciter
tale, alterum secundum quid VI. 309. meri-
tum de condigno debet esse æquale præmio
VI. 309. constitutu etiam suo modo ex digni-
tate præmianti VI. 309. & seq. quid uerius
requiratur ad meritum de condigno VI. 321.
meritum de congruo non debet esse æquale
præmio VI. 311.

Meritum imperatorium, & compensativum quid
sunt VI. 313. item meritum late, strictè, & stri-
ctissime dictum VI. 327. ad meritum late di-
ctum non requiritur promissio, vel ordinatio
DEI VI. 228. ad meritum strictè dictum requiri-
tur ordinatio VI. 328. ad meritum autem
strictissime dictum requiritur ordinatio, &
promissio DEI VI. 329. an requiratur etiam accep-
tatio promissionei VI. 334.

Meritum primæ gracie laetificantis non potest
esse de condigno, sed tantum de congruo. VI.
316.

Meritum vite æternæ non tantum sunt actus chari-
tatis: sed etiam actus aliarum virtutum, in sta-
tu gratiae eliciti VI. 319. etiam si non sint impe-
ratu à charitate VI. 321.

Meritum an etiam possit esse opus materialiter
malum. VII. 75.

Merita quomodo præmet DEUS, & quomodo
intelligendum axioma: DEUS punit infra con-
dignum, & præmet ultra condignum. VI. 312.

Metus quid sit IV. 42. quis gravis, vel cadens in
constantem virum, probabis, & iustus, respe-
ctuè gravis, absolutè levis IV. 42. quando ex-
eufit ab observatione legis, quando non IV. 49.

Metus causa simpliciter voluntarium IV. 44. &
qui caufat voluntarium, non caufat formaliter,
sed tantum materialiter involuntarium secun-
dum quid IV. 45. & neque hoc semper caufat
IV. 45.

Miraculum deturativum naturæ quid sit VI. 294.

Miracula vera quomodo discernantur à falsis VII.
100. non sunt strictè dictum verbum DEI VII.
450. sed sunt motivum credibilitatis VII. 236.
DEUS non potest patre vera miracula in con-
testationem falsa doctrine VII. 89. inquit neque
potest permittere, ut quis alius abutatur pot-
estate facient miracula ad confirmationem fal-

sitat. VII. 92. taliter & namo prudenter inspi-
car possit alium abusum VII. 93. miracula gen-
tilium qualia fuerint VII. 100. & 247. item ha-
ticorum VII. 91. & 269.

Morale quid sit IV. 174. quid sit actus moralis IV.
174. regula moralitatis est lex æterna DEI IV.
176. nec potest esse natura rationalis. IV. 178.
& V. 16. & seq.

Motivum actus fidei, & applicatio ejusdem, que-
modo differant VII. 155. & 156.

Motivum an deut respectu DEI. I. 315.

N.

N Aaman post conversionem suam non adora-
vit idolum. VII. 653.

Natura, ejusque statu multiplex à Theologis con-
sideratur VI. 153. & III. 24. & seq. statu na-
ture puræ nūquam quidem extitit, possibili-
tamen fuit VI. 16. & III. 27. natura pura quomodo
habuisset potestatem moralē seruandi totam
legem VI. 171. & seq. naturalia lapſa non est
debet natura pura VI. 155. quia naturalia man-
ferunt integra VI. 155. tamen natura lapſa est
vulnerata in naturalibus. VII. 170.

Necessitas quid sit I. 340. alia est antecedens, alia
est consequens, seu consequentia I. 341.

Necessitas moralis est divisibilis I. 642. & seq. VI.
141. adeoque per partes vincibilis VI. 141. &
I. 642.

Necessitas metaphysica vaga in cumulo auxilio.
rum non datur I. 641.

Note vera Ecclesie quenam sint. VII. 271.

Notio in Divinis quid sit I. 723. datur quinque
I. 723.

Nuptias non sunt illicitas. V. 300.

O.

Obedientia formalis actus quisnam sit IV. 184.
obedientia erga DEUM, & hominem, an
differat specie. V. 170. & seq.

Obdutio peccatoris quomodo sit à DEO. V.
54.

Objecum habitus, aut virtutis est multiplex, ma-
teriale, formale, formale quod, formale quo
VII. 4. objecum attributionis, & attributum,
& quidem attributum intrinsecum, & extrin-
secum VII. 32. quomodo differant objecum
formale quod, & formale quo VII. 11.

Objecum formale moveat, vel per convenientiam,
vel per non convenientiam, vel per contrarieta-
tem VII. 14. objecum quando dicatur neutrum VII. 49.

Objecum virtutis Theologicæ quoniam sit VII.
5. & 137.

Officio pura non potest esse intrinsecè libera IV.
109. potest tamen dari pura officio extrinsecè
libera IV. 110. quomodo ob eam possit dari
remoribus conscientia IV. 114. an motivum
quodlibet, ratione solius coexistens intentionis,
jam possit dici motivum puræ omissionis
libera IV. 121. vel ad eam movere IV. 122.
aut etiam specificam suam malitiam tribuere.
IV. 123.

Omnipotencia Divina an connectatur cum possi-
bilibus I. 326. ejus applicatio formalis ad concor-
dandum cum creatura sit, primò in ipsa omni-
potentia exigente concurrere, secundo in actu
primo proximo creato, exigente concurrsum
omnipotentia, tertio in negatione omnis impe-
dimenti I. 552. DEUS non subiectit nobis suam
omnipotentiam. V. 78.

Officiu verbum quoniam sit IV. 205.

P. Papa

INDEX

Papa an dicendum sit princeps sacerdotum, vel
universalis Papa VII. 343. alii tituli eidem at-
tribui soliti. VII. 327.

Papa quicunque pro tempore legitimè electus, &
ab Ecclesia acceptatus e. g. min. SS. Dominus
Clemens XII. eft de fide credendum versus Sum-
mus Pontifex, & Vicarius Christi VII. 422.
quando Pontifex confundit indubitate legi-
mus VII. 381. & quando ab Ecclesia accepta-
tus VII. 381.

Papa non habet potestatem ab Ecclesia VII. 249.
& 415. nec debet si submittere definitionibus
Conciliorum VII. 327. quia non habent vim
ante ipsius approbationem VII. 325. sed ipse
est supra Concilium Generale VII. 409. potest
tamen Papa dubius à Concilio declarari, non
esse legitimus VII. 101. an sit maius malum,
quam pena inferni V. 99. an multa venialia
adsequent unum mortale V. 112. an peccatum
veniale per accidentem factum mortale debeat
exponi in confessione etiam quod maius
veniale V. 129. an periculum lapsis mortali-
bus, ortum ex frequentatione peccatorum ve-
nitum, sit sub gravi vitandum V. 137. & seq.
an propositum committendi omnia venialia sit
peccatum mortale. V. 136.

Peccatum habituali quid sit V. 232. in quo con-
fistat V. 234. quomodo maculat hominem V.
234. & 235. non est habitus vitiosus V. 236
nec morbiæ qualitas V. 237. nec privatio gra-
tie sanctificantis V. 238. nec reatu poena V.
239. quomodo sit macula animæ intrinseca.
V. 233. ejus moralis perseverantia an odio ha-
beatur à DEO. V. 254. an maneret destruc-
to peccatore V. 252.

Peccatum originali quid sit V. 265. errores ha-
riticorum circa peccatum originales V. 283. non
tantum ejus pena, sed etiam ipsum peccatum
est nostrum V. 266. & seq. quomodo hoc infit
poteris Adami V. 268. & seq. naturalis defen-
sionis ab Adamo non constituit peccatum originales
V. 269. alligatio nostrarum voluntatum ad vo-
luntatem Adami facit, ut istius peccatum sit mor-
alitatem nostrum V. 271. etique paclum aliquod
inter DEUM, & Adamum V. 272. & seq. idque
probatur ratione V. 276. fuit etiam hæc alli-
gatio nobis optabilis. V. 280. & 289.

Peccatum originali, an potuerit esse veniale V.
342. non est idem peccatum originales commi-
ttere, & contrahere V. 305. quando à posteris
Adami committatur V. 299. quando contra-
hatur V. 305. propagari non physice, sed
moraliter V. 281. & 282. ejus debitum proximum
, & remotum quid sunt V. 305. & 306. omnes posteri Adami excepta B. Virgine con-
traxerunt peccatum originales. V. 284.

Peccatum respectu nostri originale, at respectu
primorum parentum actualiæ, quale fuerit V.
339. & seq. est in nobis maius quovis veniali-
um. V. 324.

Peccati originalis pena quenam sint V. 345.
præterea reprobatorum, aut infidelium sunt mor-
talia V. 5. nec omnia peccata electorum sunt
venialia V. 87. an possibile sit peccatum es-
cenitaliter impunitabile. V. 9.

Peccata qua differant specie. & in quo sunt eorum
differentia specifica V. 146. ex quibus indicis
ea differentia colligatur. V. 156. & seq.

Peccata quenam moralitat in ordine ad confes-
sionem differant numero. V. 182. & seq.

Peccata quenam ex genere suo dicuntur mortalia,
quenam venialia. V. 93.

Peccatum mortale quomodo definitur V. 86.
requiritur ad hoc plena libertas V. 87. quanta

cognitio, aut deliberatio ad plenam libertatem
requiratur V. 87. & seq. peccatum ex genere
suo mortale quomodo possit fieri veniale, &
vicissim veniale fieri mortale V. 110. semide-
liberatio, quia ex mortali facit veniale, in qua-
si V. 117. & seq. item 123. quare potius
mortale fieri veniale ob semideliberationem,
quam ob aliam difficultatem V. 123. & seq.

Peccata qua non admittant parvitatem materie
V. 122. unde alias parvitas materie in ordine
ad peccata sit defumenda. V. 140.

Peccatum veniale quid sit V. 106. aliud est veniale
ex objecto, aliud ex parvitate materie, aliud
ex defectu libertatis V. 109. an sit peccatum
simpliciter tale V. 8. an sit transgressio legis
simpliciter talis V. 106. & seq. an sit offensa
DEI V. 111. & IX. 343. ac seq. an in inferno ater-
num puniatur V. 101. an sit maius malum,
quam pena inferni V. 99. an multa venialia
adquent unum mortale V. 112. an peccatum
veniale per accidentem factum mortale debeat
exponi in confessione etiam quod maius
veniale V. 129. an periculum lapsis mortali-
bus, ortum ex frequentatione peccatorum ve-
nitum, sit sub gravi vitandum V. 137. & seq.
an propositum committendi omnia venialia sit
peccatum mortale. V. 136.

Peccatum habituali quid sit V. 232. in quo con-
fistat V. 234. quomodo maculat hominem V.
234. & 235. non est habitus vitiosus V. 236
nec morbiæ qualitas V. 237. nec privatio gra-
tie sanctificantis V. 238. nec reatu poena V.
239. quomodo sit macula animæ intrinseca.
V. 233. ejus moralis perseverantia an odio ha-
beatur à DEO. V. 254. an maneret destruc-
to peccatore V. 252.

Peccatum originali quid sit V. 265. errores ha-
riticorum circa peccatum originales V. 283. non
tantum ejus pena, sed etiam ipsum peccatum

est nostrum V. 266. & seq. quomodo hoc infit
poteris Adami V. 268. & seq. naturalis defen-
sionis ab Adamo non constituit peccatum originales
V. 269. alligatio nostrarum voluntatum ad vo-
luntatem Adami facit, ut istius peccatum sit mor-
alitatem nostrum V. 271. etique paclum aliquod
inter DEUM, & Adamum V. 272. & seq. idque
probatur ratione V. 276. fuit etiam hæc alli-
gatio nobis optabilis. V. 280. & 289.

Peccatum originali, an potuerit esse veniale V.
342. non est idem peccatum originales commi-
ttere, & contrahere V. 305. quando à posteris
Adami committatur V. 299. quando contra-
hatur V. 305. propagari non physice, sed
moraliter V. 281. & 282. ejus debitum proximum
, & remotum quid sunt V. 305. & 306. omnes posteri Adami excepta B. Virgine con-
traxerunt peccatum originales. V. 284.

Peccatum respectu nostri originale, at respectu
primorum parentum actualiæ, quale fuerit V.
339. & seq. est in nobis maius quovis veniali-
um. V. 324.

Peccati originalis pena quenam sint V. 345.
præterea reprobatorum V. 347. an patientur ali-
quam penam sensus, vel saltem trifitum V.
348. & seq. ubi habitatur sunt post extremum
diem judicij V. 350. quæ pena efficit mortui
pueri cum peccato veniali, & originali. VII.
634.

Peccatum philosophicum quid sit V. 14. quo in
sensi damnata sit propostio agens de peccato
philosophico V. 14. & 20. peccatum hoc non
est possibile V. 15. nec metaphysicæ V. 19.

Pelagius quis fuerit I. 415. quæ ejus haereses I.
415. & VI. 38. qui errores Semipelagianorum
VI. 39. Pelagius non admisit, gratiam in-

C terio-

INDE

teriorum esse necessariam ad actum meritorium, sed tantum exteriorem legis, atque doctrinam. I. 422.

Perfectio simpliciter simplex, simpliciter talis, & mixta, quid fint. I. 122. quanam perfectio in proprio sensu DEO conveniat, quae non. I. 274. & seq.

Perseverantia domum quid sit. VI. 195.

Persona quid sit I. 730. & quomodo differat a supposito I. 730. in DEO dantur tres persona. I. 730.

Personalitatis Divinae sunt infinita perfectio essentiae Divine, sed non sunt perfectiones virtualiter ab ea distincta. I. 810. & 821. & 826. quomodo ut inter se distingue adorantur. I. 818. S. Petrus quomodo fuerit reprehensibilis, & a S. Paulo reprehensus. 383.

Petrus, & petra, in qua significazione fint à Christo accepta. VII. 360. & seq.

Philosophicus quid sit VII. 176. purus nunquam est traditus VII. 248. an sit evidenter falsus. VII. 484.

Pia affectio quid sit VII. 526. alia est actualis, alia habitualis VII. 526. actualis est necessaria ad actum fidei VII. 526. est supernaturals VII. 688. non potest elici ex motivo in honore, quamvis forte ex eo possit imperari VII. 530. iudicium ad eam proxime dirigens est supernaturale VII. 685. apprehensiones tamen ad hoc iudicium pravae non debent esse supernaturales. VII. 686.

Pisanum Concilium quid decreverit circa Papam, & quanti sit aësumendum VII. 336.

Possibile non est aliud per statum, sed per ampliationem, vel alienationem I. 329. non tamen realiter distinguuntur ad actualiter existenti I. 426. an omnipotencia DEI connectatur cum possibilibus. I. 326.

Possibilitas alia est intrinseca, alia extrinseca. I. 319.

Potentia metaphysica, vellogica intelligendi, seu actus primus metaphysicus, vel logicus intelligendi, datur in DEO. I. 278.

Prædeterminatio Thomistica, seu decretum absolutæ prædeterminans non datur. I. 657.

Prædeterminatio Scotistica, seu decretum condeterminans quale sit I. 658. non datur I. 660.

Prædeterminatio moralis quale sit I. 665. non datur. I. 666.

Prædeterminatio aliqua debet admitti I. 667. & admittenda est prædeterminatio subsequens scientiam medianam. I. 667.

Prædeterminatio quid sit I. 632. an aliqui salventur sine prædestinatione formalis I. 637. prædestinatione ad gloriam ut coronam sit ante merita absolute prævisa I. 684. prædestinatione factem ordinaria est aliquid certis mediis. I. 650.

Prædeterminatio physica quid sit I. 443. quanam illi prædicta ab assertoribus eius tribuantur I. 444. non debet admitti I. 446. præterim in ordine ad materiale peccati I. 451. non tamen debet, nec potest dici damnata à Tridentino. I. 471.

Prædeterminatio physica an se teneat ex parte aëtis primi I. 444. & 453. an sit à nobis obtinibilis, vel impeditibilis I. 455. & seq. an inter eam, & actum detur mutua natura prioritas I. 457. an prædeterminatio detur non tantum ad aënum, sed etiam ad modum, seu libertatem ejusdem I. 459. an necessitas ejus tantum in sensu complicito non oblit libertati I. 460. an prædeterminatio non oblit libertati; quia non tollit iudicium indifferens I. 461. an sit præcisiva inter unam, & alteram formalitatem actus. I. 463

Prædeterminatio subsequens scientiam medianam, an tolleret libertatem. I. 678. & seq.

Prædicta Divina sunt varia, & inter se differunt. I. 99.

Prædicata absolute contradictionia que sint. I. 776. prædicata conditionate contradictionia que sint I. 777. an ad hoc, ut dentur contradictiones in Divinis, necesse sit aliquid negari de essentia Divina. I. 788.

Premium aliud est intrinsecum, aliud extrinsecum. VI. 326.

Præscientia DEI stricte dicta, & latius dicta I. 394. & seq. quomodo non oblit libertati I. 396. quomodo sit impedibilis. I. 356.

Præteritio alia est physica, aïalogica, & quid sint. V. 23.

Probabilis sententia quae sit IV. 296. alia est intrinseca, alia extrinseca probabilis IV. 299. non quilibet auctor facit sententiam extrinsecem probabilem IV. 299. quid ad extrinsecam probabilitatem requiratur IV. 300. alia sententia est magis, alia minus probabilis, alia certò probabilis, alia probabilitatis, aut tenetis probabilis: alia objectivæ, alia subjectivæ probabilis IV. 301. alia speculativæ, alia practicæ probabilis IV. 302.

Probabiliter sententiam licet sequi, si sit magis probabilis, quamvis minus tuta IV. 304. etiam inter duas sententias quæprobables licet sequi minus tutam IV. 316. SS. Patres non sunt huic affectioni opponit, vel de hac controversia non agunt IV. 323. & seq. neque etiam ex antiquis auctoribus probatur oppositum IV. 330. an ut quis possit sequi sententiam probabilem, debeat iudicare, eam esse absolute veram. IV. 344.

Probabiliter sententiam non licet sequi, si sit notabiliter, & clare minus probabilis, ac minus tuta IV. 358. notabiliter maior probabilitas in affectione moralis est aliqua, scilicet latius dicta certitudine moralis IV. 361. quid circa sententias probabiles fenserint antiqui IV. 367. an ex eo, quod dicitur tradita fuerit sententia docens licitum ulrum sententiam minus probabilem, infraferunt. Ecclesiast errasse, si ea sententia falsa est I. 368. an Summi Pontifices in praxi usi sint opinione minus probabilebus IV. 370. an lex notabilitatis probabilis existens dicenda sit dubia IV. 372. an libertas hominis sit in possibiliōne aduersoris legem notabiliter probabilem existentem IV. 375. an subditus tenetur obire superiori iuxta sententiam minus probabilem præcipienti IV. 379. an sequens sententiam minus probabilem prudenter agat IV. 384. an quis possit iudicare, eam esse absolute veram IV. 387. scilicet ex motivo obedientie, aut charitatis IV. 388. an sententia negans licitum ulrum sententia notabiliter minus probabilis sit rigida IV. 389. quemlibet habeat auctoritatem IV. 347. & seq. item 353. sententia afferens licitum ulrum opinionis minus probabilem an sit quæprobabilis, ac sententia afferens tantum licitum ulrum opinionis quæprobabilis IV. 398. Index debet sequi in iudicando sententiam probabilem IV. 403. non autem advocatus in causa defendenda IV. 403. Minister sacramentorum in his, quæspectant ad valorem, debet sequi probabilem IV. 404. difficultates aliqua ex matrimonio objecta complanantur IV. 405. Medicus quoque, si potest, debet adhibere medicinam probabilem. IV. 406.

Processiones in Divinis dantur duas totales ad interna, vera, & reales I. 721. nempe per intellectum, & voluntatem. I. 721.

Promulgatio legis est duplex, & qualis. IV. 279.

Propositiones necessarie de creatis sunt conditio[n]atae I. 46. propositionum indifferenta alia est extrinseca, alia intrinseca, & quomodo deter-

INDE

determinetur. I. 372. & seq.

Propositiones aliquæ in scholis nostris prohibita, & à nobis quoque rejectæ I. 605.

Providentia quid sit, & in quo actu consistat I. 608. datur in DEO I. 609. est universalis, & particularis I. 296. physica, moralis, supernaturalis, communis, seu sufficientia, pecularis,

seu efficacia: providentia salvandorum, seu prædestinatio: & reprobatorum, seu reprobatio I. 610. providentia semper aequatur finem suum universalem, non tamen semper particularem I. 611. nec tamen eam creature potest vincere. I. 612.

Q.

Quæstio quanam sit juris, quanam facti, & carum diversitas VI. 232. item VII. 393. quanam facti formati, seu dogmatici, quanam facti informis, seu non dogmatici. VII. 393. & seq.

Quenellus Pachafius quis fuerit. VI. 254. & 258. damnatarum eius propositionum brevis exposicio. VI. 259.

Quia: an semper denotet causam respectu actus intellectus. VII. 131. & 132.

R.

Ratio humana non potest sufficienter applicare verbum DEI, seu revelationem Divinam. VII. 177.

Reatus peccata, & reatus culpa, an inter se distinguntur. V. 241. & seq.

Redemptio est duplex, praefervativa, & reparativa V. 307. praefervativa est nobilior, & iterum dividitur in duas V. 308. eadem adiuturatur a S. Augustino. IX. 496.

Relatio quid sit I. 722. datur in Divinis quatuor reales. I. 722.

Religio quid sit VII. 218. datur aliqua vera religio in mundo VII. 220. & 257. nec sufficit tantum credere existentiam DEI &c. VII. 223. quo ordine probetur, Deum revelasse religionem. VII. 175.

Religionem, seu sectarum varia nomina, & species VII. 176. non licet pro libitu quamvis religionem, etiam Christianam amplecti VII. 258. nec etiam illam, quæ tantum est probabiliter vera VII. 261. & 507. opinio probabilis de religione Catholica ad quid obligat. VII. 506.

Religio vera debet esse ab aliis discernibilis VII. 224. & quidem per signa externa. VII. 225.

Religio Christiana præ omnibus aliis est evidenter creditibilis VII. 226. & credenda VII. 251. ex Christianis vero religionibus sola Romano-Catholica est evidenter creditibilis VII. 262. & hæc sola est vera Catholica. VII. 265. & 276.

Reprobatio alia est radicalis, alia formalis, alia positiva, alia negativa I. 699. datur reprobatio positiva I. 700. negative reprobationis nulla est causa ex parte hominum. I. 701.

Reprobatio positiva repugnat ante peccata absolute probatis I. 702. effectus reprobationis qui sunt I. 703. reprobri sunt plures, quam prædictati I. 615. non omnes reprobri reprobantur ob originali peccatum I. 707.

Reolutivum ultimum in linea fidei est infallibile testimonium, seu revelatio DEI VII. 155. & 157. quod declaratur propositis variis quæstionibus VII. 158. est etiam revelatio media VII. 169. non involvit circumlocutionem, nec vitiosam petitionem principii. VII. 170.

Restriccio pure mentalis non est licita VII. 57. Scripturae apparenter approbantes restriktio-

nem pure mentalem ritè explicantur. VII. 81.

& seq.

Revelatio alia est activa, & interna, alia passiva, & externa VII. 127. activa non est strictè dicta revelatio VII. 128. item alia est revelatio exercitata talis, alia reflexæ talis. VII. 115.

Revelatio propositionis universalis est etiam revelatio propositionum particularium sub lata contentiarum VII. 422. revelatio totius actualis est etiam revelatio partium essentialium, adeoque etiam ista sunt deinde VII. 533. item revelatio veritatis universalis est etiam revelatio veritatum particularium in universalis contentarum VII. 134. at revelatio aliquæ rei non est necessarij revelatio omnium cum ipsa, moraliter, seu physice, vel etiam metaphysice connexorum VII. 535. neque omnium predicatorum, quamvis sit aliquorum certorum VII. 536. nec tamen ideo admittenda præciso objectiva VII. 538. est in potestate revelantis, objectum quoad plura, vel pauciora predicatora revelare VII. 540. sepe tamen revelata aliquare revolant plura cum ipsa conexa VII. 542. revelations universalis an sunt tantum conditionata VII. 427. & seq. revelatio rei an sit etiam revelatio definitionis ejusdem VII. 560.

Revelatio publica, & privata quid sit VII. 143. etiam privata est sufficiens motivum fidei Theologica VII. 144. revelatione privata dissentientia an sit hereticus VII. 152. revelationes sunt probanda, an sint vera VII. 148. revelatio DEI an sufficit possibilis in statu pura nature. VII. 142.

Rivi, seu Petri de Rivo proppositio dannata que fuerit. I. 469.

S.

Chisimatici non sunt membra Ecclesie VII. 295. chisimaticus quomodo differat ab hereticis. VII. 440.

Scientia propriæ dicta datur in DEO I. 276. scientia DEI est multiplex: primaria, & secundaria, practica, & speculativa, scientia approbationis, & simplicis notitiae, scientia propter quid, & quia, scientia simplicis intelligentie, & visionis, scientia necessaria, & libera: & inter has scientias media I. 283. & seq.

Scientia in genere objectum est multiplex: materiale & formale: primarium, & secundarium: physicæ motivum, & intentionaliter motivum, ac per identitatem motivum: purè terminativum, & determinativum I. 301. & seq. quænam motiva dantur etiam respectu scientia Divinae. I. 303. & seq.

Scientia Divine objectum formale est DEUS, & aliquando etiam creatura I. 308. objectum rationale & formale: primarium, & secundarium: physicæ motivum, & intentionaliter motivum, ac per identitatem motivum: purè terminativum, & determinativum I. 301. & seq. quænam motiva dantur etiam respectu scientia Divinae. I. 303. & seq.

Scientia Divina objectum formale est DEUS, & aliquando etiam creatura I. 308. objectum rationale & formale: primarium, & secundarium: physicæ motivum, & intentionaliter motivum, ac per identitatem motivum: purè terminativum, & determinativum I. 301. & seq. quænam motiva dantur etiam respectu scientia Divinae. I. 303. & seq.

Scientia Divina conditionata cognoscit: omnia conditionata futura, etiam coningens, certa & infallibiliter I. 393. & particularia: forte: non oblit infallibilitati I. 393. conditio, sub qua Deus conditionata futura videt, alia est necessaria, alia contingens, & hæc vel conducens, vel dispara I. 390. & 391. aliquando conditio videtur contingens, vel dispara, & est necessaria. I. 391.

Scientia media datur in DEO I. 397. ea etiam ex S. Augustino probatur I. 399. & seq. item ex S. Thomas I. 402. atque ex Pateribus I. 429. & seq. C 2

INDEX

Scientia media jam est admissa ab antiquis, quamvis non sub hoc nomine, & quandoque ad scientiam simplicis intelligentie, quandoque ad scientiam visionis redacta I. 287. quomodo praecedat omne decretum I. 410.

Scientia media neutiquam est Semipelagiana I. 415. & confusa contra eam, ac librum P. Ludovici Molinae nullam habet autoritatem I. 415. scientia media non vide consernum meritorum secuturum ex viribus nature, sed gratiae I. 419. & hic consernum etiam est gratia, & donum DEI I. 420.

Scientia media an debeat ex parte hypothesis videre totum atum primum proximum, prout datum a parte rei I. 593. an debeat videre decretum determinativum ad individuum I. 599. an ex parte conditionati debeat videre individuum actus conditionati future I. 411. an speciem actus physice infinitam I. 412.

Scientia media virtualiter distinguuntur a scientia simplicis intelligentie, & a scientia visionis, atque a decreto I. 646. item etiam complexum ex scientia media reflexa, & directa I. 648.

Scientia media reflexa quid sit I. 496. haec datur in DEO I. 497. quomodo sit DEO liberalis I. 502. an sit, non tantum evitabilis, sed etiam impediret a homine I. 508. & seq.

Scriptura facra quomodo sit scripta instinctu Spiritus S. VII. 443. & seq. quomodo omnia in ea contenta sint verbum DEI VII. 445. sensus ejus est quadruplices VII. 446. literaria etiam aliquando duplex, aut multiplex VII. 446. idem sensus est obscurus VII. 181. & seq. etiam quod ad articulos ad substantiam fidei spectantes VII. 185. quare tamen obscuritas sit a DEO adhibita. VII. 88. Scriptura facra sola non sufficiens applicat seipsum tamquam verbum DEI VII. 178.

Scrupulosi restè agunt durante levi formidine involuntaria IV. 237.

Sedes Apostolica quid sit VII. 407.

Semipelagiani, seu Massilienses, qui fuerint I. 415. qui eorum errores I. 415. & VI. 39. quem admiserint scientiam medium, seu conditionata I. 416.

Sensus propositionis ab authore intentus qualis intelligatur, duam in eo proposito damnatur. VI. 235.

Sensus externi an universaliter possint fallere. I. 53.

Sententia, quæ vera, falsa, certa, evidens &c. IV. 292.

Serpens Evan decipiens qualis fuerit V. 343. cur damnon invaserit aliud animal. V. 344.

Spatia imaginaria an occupentur a DEO. I. 156.

Species alia dictur impressa, alia expressa I. 223. impressa aliquando se habet ut quod, aliquando ut quo I. 224. species creata impressa DEI est possibilis I. 225. defacto tamen probabilius non datur I. 226. lumen gloria non est species impressa DEI I. 243. an DEUS sit species impressa rerum omnium I. 280.

Species concurrentes ad actum fidei non sunt necessariæ supernaturales VII. 684. species reliqua ab actu fidei an fin habitus acquisitus, & qualis VII. 45. & seq. item 699.

Species suauissima quid sit VII. 499. sunt possibiles VII. 500. & possunt supplerre motiva ad eliciendum judicium creditibilitatis VII. 495. eti non representant novum motivum VII. 512.

Spes Theologica habitualis seu habitus spei, quid sit VII. 725. quid sit spes actualis, sive actus spei VII. 723. actus spei est omnino certus, & quomodo. VII. 731. & seq.

Spes actus debet faltem semel intra annum elicere VII. 609. item in initio, & sine vita moralis

VII. 610. non tam in instanti physice primo vita moralis, vel ultimo vita VII. 611. insuper actus spei deberetiam sibi elici per accidentem. VII. 612.

Spei habitus datur in quovis puro homine viatore semel iustificato, donec vel destruxerit fide, vel commissio peccato desperationis, expellatur VII. 711. manet in peccator VII. 703. an maneat ex natura rei, vel tantum ex ordinatione Divina VII. 704. & 707. an maneat in Beatis, est incertum VII. 712. quia in his non manet actus spei primarius VII. 716. manet etiam in animalibus purgantibus VII. 718. & olim datus fuit in Angelis viatoriis VII. 719.

Spei objectum materiale primarium est DEI possidentis VII. 724. & seq. item 739. & seq. objectum spei quomodo debeat esse arduum. VII. 727.

Spei objectum formale, quatenus haec est desiderium, est bonitas DEI ut bona sperant VII. 728. quatenus autem spes est fiducia, objectum ejus formale est promissio DEI & potentia auxiliandi vel ipsius auxilium. VII. 729.

Spiritus privatus quid sit VII. 207. hic non sufficienter applicat revelationem, seu verbum DEI. VII. 208.

Subsistens, & suppositum quomodo differant. I. 721.

Subsistente dantur tres relatives in Divinis I. 732. datur etiam subsistente absolute I. 733. que non potest affumere aliam naturam in unitatem natura. I. 739.

Substantia ut quod supernaturalis non est possibilis. VII. 676.

Subtractione rei per se non debita, sed tamen iam prius ex gratia habita, potest esse pena. VI. 158.

Supernaturale quid sit VII. 676. aliud est Theologicum, aliud philosophicum: item aliud supernaturale quod substantiam, aliud quoad modum: rursum aliud supernaturale in se, aliud supernaturale presuppositivum. VII. 677.

Symbolum Apostolorum an continet in se omnes articulos substantiales Christianæ religionis. VII. 192.

Synteresis quid sit. IV. 217.

T

Tentatio quid sit VI. 118. tentatio levis potest moriliter vinci sine gratia VI. 119. physice potest vinci etiam gravis VI. 120. & SS. Patres, quando hoc dicunt esse impossibile, intelligendi sunt de impossibilitate morali VI. 120. non possunt superari omnes tentationes graves collectivè sumptu sine gratia VI. 123. nec omnes tentationes leves coacervate VI. 122. inde neque una gravis VI. 125. an gratia ad vincendas tentationes necessaria debet esse intrinsecè supernaturalis VI. 123. & 147. ac seq. tentatio gravis an vinci possit ex tempore camino VI. 144. aut hereticus mori pro falso doctrina VI. 145. an una victoria tentationis reddit factio alteram. VI. 139.

Terminus tantum, seu it vocatur, purus terminus, quid sit, & quomodo distinguatur a dispositione, & conditione VI. 63. & seq.

Thalmud Judaicum est blasphemus, & ineptus plenum. VII. 250.

Theologia quid, & quotuplex sit I. 1. est scientia I. 2. naturalis I. 3. Theologia Scholastica quomodo definatur. I. 3.

S. Thomas authoritas commendata à Summis Pontificibus VI. 218. ejus textus pro prædeterminatione physica afferri solitè explicantur. I. 474. an hinc S. Doctor adstrinxerit præde-

ter.

INDEX

Veterinam ad genus, & non ad speciem a. & c. l. 481. & seq.
Traditiones quid sint VII. 193. debent aliqua admitti præter Scripturam VII. 194. neque tamen ipsa sola sine alia regula sufficiunt. VII. 197. traditiones alia sunt doctrinales, alia morales, alia Divina, alia Apostolica VII. 197. traditiones possunt dici, aliquo modo concineri in Scriptura. VII. 203.

Trahi a DEO quid sit. VI. 23.

SS. Trinitatis mysterium, in quo consistat juxta doctrinam Catholicam I. 710. que fuerit circa illud heresim. I. 710. non est ratione naturali cognoscibile I. 711. non tamen est contra, sed supra rationem I. 713. illud dari constat ex revelatione Divina I. 714. sex veritates agentives de hoc mysterio temperat oculis habenda I. 722. in SS. Trinitate datur una natura, duas processiones, tres personæ, quatuor relations, quinque notiones I. 721. tamen est Trinitas non est perfectior, quam quilibet persona. I. 814.

Tutius, & minus tutum quid sit IV. 245. stante dubio praetatio debemus sequi tuncius IV. 246. non autem stante tantum dubio speculativo, aut remoto IV. 247. vari Canones apparenter contrari exponuntur IV. 249. & seq. an antiqui communiter obligaverint ad tutius in dubio amplectendum. IV. 257.

V.

V Eritas alia in effendo, alia in cognoscendo, alia in dicendo. VII. 103.

Veritates naturaliter evidentes non omnes sunt revelatae, aut de fide. VII. 569.

B. Virgo in primo Conceptionis instanti fuit ab omni labore originis immaculata V. 369. Alexander VII. Papa multa in favorem Immaculatae Conceptionis B. Virginis decrevit V. 314. & seq. B. Virgo caruit etiam debito proximo originaliter peccandi V. 319. non tamen remoto V. 337. quale fuit decretum circa Christum, & Immaculatam eum Matrem, ab hoc peccato eximenda V. 321. & seq. est tamen B. Virgo ex meritis Christi redempta V. 307. an B. Virgo habuerit gratiam per Adamum, si iste non peccasset. V. 333.

Virtus quid sit ex SS. Augustino, & Thoma VII. 2. virtus ut præcindens ab habitu, quid dicat I. 295. dividitur virtus in moralen, & Theologican VII. 2.

Virtus, aut habitus supernaturalis, an necessariò exigat objectum supernaturale. VII. 31.

Virtutes Theologicas sunt tres. VII. 8.

Virtutes morales per se infusa dantur aliquæ, distingue à virtutibus Theologicas VII. 23. unde desumenda virtus, aut habitum moralium infusorum distingue realis. VII. 26.

Vizio DEI intuitiva defacto datur, adeoque possibilis est I. 711. nulli creature potest esse conformatio naturali I. 719. hinc lumen gloria non sibi existit viuente, nec DEUM videt. I. 714.

Vizio DEI intuitiva defacto eum representat trium, ac unum I. 199. & omnes perfectiones primarias DEI I. 200. item alias qualia perfec-

tes secundarias I. 201. & terminaciones contingentes I. 201. possunt am visio DEI de absoluota potentia representare Divinitatem sine personalitatebus I. 202. vel unam personalis sine altera I. 202. & tamen est beatifica I. 211. & seq. visiones DEI in diversis Beatibus sunt inæqualis perfectionis. I. 260.

Visio DEI intuitiva an sit perfectior amore beatifico III. 63. an stare possit cum peccato VI. 290. an in infantia, quo efficiat actus bonus liber, possit visio pro signo posteriori dari in præmio hujus ipsius actus liber. IV. 161. & seq.

Umo hypostatica an possit stare cum peccato. VI. 290.

Universale non potest facere DEI. I. 210. & seq.

Vocatio ad fidem alia est latius dicta, alia strictius dicta: sicut etiam est fides alia strictius, alia latius dicta. VI. 73. & seq.

Volutio alia est subjective liberalis, & objective onerosa, alia subjective, & objective liberalis, alia subjective, & objective onerosa: & ad quam virtutem quilibet spectet. I. 683.

Voluntarium quid sit IV. 3. & quotuplex IV. 7. quid sit voluntarium virtuale, & habituale IV. 7. interpretatum IV. 8. præsumptum IV. 8. implicitum IV. 9. directum IV. 9. simpliciter tal IV. 10. secundum quid IV. 10. necessarium IV. 10. liberum IV. 10. quodnam ex his duobus sit perfectius IV. 13. quid sit involuntarium IV. 11. volitio, & nolitio non eodem modo habeant ad voluntarium, & involuntarium. un. IV. 12.

Voluntarium in causa non datur, si tantum est voluntaria causa per accidentem IV. 22. sed requiritur, ut possit causa si video præcepta, ut habeatur effectus, vel prohibita, ut impedit effectus IV. 23. si causa affecta præcepto, vel prohibitory, est causa per se effectus, tunc effectus in ea est voluntarius IV. 25. si autem causa physica effectus non est præcepta, vel prohibitory in ordine ad hunc effectum: & infra est ut et voluntarius in ea causa IV. 26. unde voluntaria sunt turbis gubernatori cædes ex ejus negligentiâ orta IV. 35. an propter eas incurrit irregularitatem IV. 35. & seq.

Volumens quid sit I. 517. non tendit in objectum, prout est in se, sed prout est in cognitione VII. 31. potest impetrare intellectus alienum firmiores, quam mereantur motiva præcedentia. VII. 174.

Volumens datur in DEO. I. 517. alia est antecedens, alia consequens, alia efficax affectiva, alia efficax effectiva, alia signi, alia beneplaciti I. 616. voluntas DEI salvandi omnes homines efficax effectiva respectu prædestinorum resipicit, vero reproborum est tantum efficax affectiva I. 570. quale sit objectum materiale, & formale voluntatis Divinga. I. 517.

Votum constituit actionem voto promissam in materia religionis V. 180. transgreffio voti repetiti non est peccatum diversa speciei à transgreffione voti semel tantum editi V. 181. at vero omisso rei ex præcepto simul, & votum debitis est peccatum diversa speciei. V. 181.

TRACTATUS
THEOLOGICUS
In Primam Partem
D. THOMÆ AQUINATIS
DE DEO.

Heologia, quam Sacram Scientiam appellat Angelicus, aliarum scientiarum, ut tradit idem S. Doctor. *i. p. q. i. a. 5.* facile dignissima est; tum quia de Summo DEO rebusque divinis, tanquam de objecto sibi proprio agit, tum quia hoc ipsum objectum per altissimas, ac certissimas rationes, & modo sublimissimo tractat. Cum autem pro variis intermediiis finibus (qui tamen omnes in ultimatum unicum coenunt) varias de DEO, & rebus ad DEUM ducentibus questiones pertractet, varia etiam, ut ita dicam, fortius cognomina, & vocatur quandoque *Positiva*, quandoque *Scholastica*, nunc *Moralis*, nunc *Polemica*, alias etiam *Mystica Positiva*, ut habet *Valentia* *tom. i. disp. 1. q. i. p. i.* dicitur, quatenus occupatur potissimum Sacra Scriptura sensus, praeterim ad mentem SS. Patrum explicando: qua ratione principia & fundamenta firma conclusionum Theologicarum ponit, ac statuit, ex quo patet, *Positivam* eandem esse, quam ali *Scripturalem* appellant. *Scholastica* vocatur, quæ ex memoratis principiis, & aliis Theologicis Loci (Quos præ alis insinuerit explicat Melchior Canus ex Ordine D. Dominici Canariensis Episcopus) doctrinam fidei subtilius explicat, atque confirmat: qua facultate, quia nemo potest nisi diuturno labore in scholis eruditus, hinc recte *Scholastica* dicitur. Inde etiam ante milles ex ducentis annos usitatum jam fuit, ut qui ingenio ac eruditione excellerent, vocarentur *Scholasti*, ita idem Valentia allegans Divos Augustinum, atque Gregorium. *Moralis* est illa, quæ mandatorum sive Divinorum, sive humanae obligationem proponit, & quæstiones, quas Caslus conscientias appellamus, resol-

R. P. Ant. Mayr. Theol. Tom. I.

vit: ad quam revocari fors potest *Facultas Canonica*, quæ Leges Conciliorum, & Relponsa Romanorum Pontificum, ad Ecclesiasticam disciplinam spectantia, interpretantur. *Polemica* seu *Controversifica* infidelium quorumvis errores refellit. *Mystica* tandem, quam quidam etiam *Symbolicam* dicunt, illa est, quæ ut S. Dionysius vult, figuratis vocabulis divina explicat, ut cum DEI scientiæ oculus Divinus vocatur, vel justitia puniens ira appellatur: ali per *Mysticam* intelligent Theologiam *Affectionem*, seu illam, quæ hominem Evangelice perfectionis cupidum instruit, ejusque affectus in Deum attollit. Quam præfatus Liber complectitur, *Scholastica* est, cuius Princeps *Tractatus* absque dubio est, à quo ordinur, nempe de DEO Trino, & Uno, qui primarium seu Attributionis objectum est. Theologia Scholastica: hinc enim ex fine suo primario præ aliis ipsa considerat; alia vero in ordine ad eundem examinat.

2. Ut autem profunda Divinitatis sobrie scrutemur, & absque prolapsum periculo, oportet, dux nobis sit fides, ex cuius principiis, ut jam dictum, Theologia Scholastica conclusiones suas deducit. Quamvis autem principia ista per se nobis nota non sint, tamen Theologia aliquo modo potest dici Scientia, eò quod principia illa saltem sint per se nota Beatis: sicut scilicet Musica scientia dicitur, quamvis nimirum principiis per se notis, non Musico, sed Arithmetico, ut habet Angelicus *i. p. q. i. a. 2.* sapere enim scientia inferior supponit quandam à superiori demonstrata. Id tamen Arriagæ permittendum censeo, Theologiam non esse scientiam in sensu Aristotelico strictiore dictam, ad quam requiritur, ut sit ex principiis, quæ vel ipsi scientia sunt evidentes, vel certe de quibus ipsi est evidens, ea ab aliore scientia demonstrari; quorum neutrum Theologia convenit.

3. Sed neque habitus Theologicus est su-

A

per-